

МАРА-ГИДИКЪ

Върхътъ Мара-Гидикъ е скалистъ, издаденъ напредъ и страхотно надвисенъ надъ селото Острець. Политъ на Мара-Гидикъ сж премѣнени съ тъмно-зелена гора, прилична на гигантска кадифена рокля. Съ буенъ устремъ Мара-Гидикъ иска да се отдѣли самотна отъ главната верига на Балкана, за да се покаже съ всичката си омайна красота.

Самиятъ връхъ Мара-Гидикъ е продълговатъ и тѣсенъ, подобно на параходенъ мостъ. Отъ дветъ страни на този планински мостъ се отварятъ шемедни бездни. Прекрасната картина, която се разкрива между Мара-Гидикъ и Юмрукчалъ, внезапно ни грабва и смайва съ такава мощъ, че се чудимъ: на какво по-напредъ да се любуваме, и дълго стоимъ онѣмѣли, [смаяни, опиянени. . .

Бездната между Мара-Гидикъ и Юмрукчалъ е неизмѣрима и осѣяна съ приказни хубости. . . Вѣковни тъмно-зелени гори и островърхи склонове стройно сж наредени — едни отъ други по-величествени и примамливи. . . Склоноветъ иматъ очертанията на Пиринскитъ висоти. Но тукъ

има и нѣщо друго; отъ тукъ Балкана разгъва необятнитъ си вълшебни дебри съ ненадмината красота!

Мара-Гидикъ царствено се издига срѣдъ вкаменени планински вълни. Отъ изтокъ се разкрива сжщо тѣй вълшебна долина. Догдето погледътъ достига, разтилатъ се неописуеми красоти. Отъ тукъ се вижда сгушено Севлиево до живописния Крушевски баиръ; отъ тукъ се вижда и Дунава, протегнатъ като сребърна ивица. А надъ всичко господства масивниятъ лобъ на Юмрукчалъ. Той гордо и съ вѣра гледа дветъ Българи. . .

На западъ отъ Юмрукчалъ като египетска пирамида победоносно издига острия си скалистъ конусъ върхътъ Купенъ. А по-нататкъ, забулена въ синкавъ вуалъ, се слива съ небесата Амбарица, сякашъ се надига на прѣсти и иска да види Дохранъ, гдето нейнитъ храбри троянци оставиха скжпи герични кости, но обезсмъртиха едно име тѣй славно и тѣй грѣмко, че Албионъ още трепери. . . Какви поляни! Какви урви! Какви гори и какви пълниви потоци! Колко е хубава България, Боже мой! . . .

Ненчо Илиевъ